

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 16265/20
Дана 19.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Љиљана Коруга, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Дејан Ј. Аларгић, адвокат из Сремеске Митровице, Стари шор 127, против туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА Републике Србије, ради поништаја решења број 46-00-00391/2019-13 од 02.07.2020. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе 17.05.2023. године, на нејавној седници већа одржаној 19.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, број 46-00-00391/2019-13 од 02.07.2020. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужено Министарство финансија Републике Србије да тужиоцу АА из ..., ..., на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснована, жалба АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Нови Сад, број: 46-006930/2014 од

08.05.2019. године. Ожалбеним решењем, тачком 1. диспозитива усваја се захтев, враћа имовина и утврђује право својине законским наследницима бившег власника ЂЂ, АА у идеалном уделу од 1/8, ВВ у идеалном уделу од 1/6, ГГ у идеалном уделу од 1/12, ДД у идеалном уделу од 1/12 и ББ, који је уједно и зак. наследник пок. подносиоца захтева ЕЕ у идеалном уделу од 1/6, на непокретној имовини, пољопривредном земљишту и то на 78204/2099129 идеалних делова, на катастарској парцели број ..., која има укупну површину од 209ха 91а 29м², уписаној у ЛН бр. ... КО Велики Радинци, на уделу који је уписан као државна својина, корисник Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде; тачком 2. диспозитива утврђује се да се пољопривредно земљиште из тач. 1. диспозитива враћа законским наследницима бившег власника наведеном у тачки 1. диспозитива по истеку уговора о закупу пољопривредног земљишта у државној својини, односно најкасније до 31.10.2019. године, осим ако се купац и законски наследници бившег власника наведени у тачки 1. диспозитива другачије не споразумеју, с тим да закупнину од дана извршности тог решења купац плаћа законским наследницима бившег власника из тачке 1. диспозитива, сразмерно враћеном уделу; тачком 3. диспозитива ожалбеног решења налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу тог решења а по његовој правноснажности, изврши упис права својине на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења, у корист законских наследника бив. власника наведених у тач. 1. диспозитива, као што је наведено у тачки 1. диспозитива тог решења; тачком 4. диспозитива ожалбеног решења налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима, да на основу тог решења, а по његовој правноснажности, изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима из тачке 1. диспозитива тог решења; тачком 5. диспозитива ожалбеног решења утврђује се да је враћена имовина у слободном промету а да Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, односно јединица локалне самоуправе имају право прече куповине приликом првог отуђења; тачком 6. диспозитива ожалбеног решења одбија се захтев подносиоца АА, у делу који се односи на враћање идеалног дела од још 3/8 на одузетој имовини бившег власника ЂЂ, као неоснован и тачком 7. диспозитива ожалбеног решења утврђује се да ће о преосталом делу захтева АА, ВВ, ГГ, ДД и ББ, који се односи на део катастарске парцеле број ... КО Салаш Ноћајски, старог премера, у површини од 12а00м², као и на катастарској парцели број ..., површине 73а50м², ..., површине 26а70м² и ..., површине 26а50м², бити одлучено накнадно, посебним решењем, када се за то стекну услови у складу са законом.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 23.09.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да остаје код навода из жалбе указујући да он као законски наследник и правни следбеник бившег власника пок. ЂЂ има право да потражује идеални део од још 3/8 на одузетој имовини бившег власника. Додаје да је неспорно да правни следбеници покојног ЖЖ, иначе сина бившег власника ЂЂ, имају право да потражују 1/2 дела имовине која је одузета бившем власнику ЂЂ, с обзиром да је ЂЂ имала два сина, ЖЖ и ББ, те да је, формално правно иза покојног ЖЖ само тужилац, као његов син, поднео захтев за враћање одузете имовине и обештећење, а тај захтев је за њега, као и за друге учеснике у поступку, поднела његова рођена сестра ЗЗ и то као пуномоћник свих учесника у поступку и дакле, као унука покојне ЂЂ. Из наведеног разлога ЗЗ, унука бившег власника по преминулом сину ЖЖ, затим ИИ и ЈЈ, прауници бившег власника по преминулом сину ЖЖ и преминулој унуци КК, као и ЛЛ,

праунука бившег власника по преминулом сину ЖЖ и преминулој уници ЉЉ, су 25.09.2019. године поднели су захтев да им се призна својство странке у поступку враћања одузете имовине и обештећењу. Указује да је захтев за признавање својства странака поднет благовремено, пре упућивања предмета по жалби другостепеном органу, али о истом није одлучено, што тужилац сматра пропустом другостепеног органа. Такође, сматра да је Агенција пропустила, а била је дужна да сходно одредби члана 8. став 1. и став 2. Закона о општем управном поступку одмах по пријему захтева за враћање имовине одузете бившем власнику ЂЂ, поучи АА и његовог пуномоћника ЗЗ, да поред њега право на подношење захтева имају и остали законски наследници, правни следбеници ЖЖ. Наводи да непоштовањем одредби Закона о општем управном поступку (чл. ст.1. и ст.2., као и чл.9. ст.1. и ст.2.), као и одредби Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (чл.47.), ЗЗ, ИИ, ЈЈ и ЛЛ, су доведени у ситуацију да они као законски наследници и правни следбеници ЖЖ сада више не могу да поднесу захтев за враћање одузете имовине и обештећење, с обзиром да је рок за подношење захтева истекао још 03.03.2014. године, а да своја права у поступку враћања имовине одузете бившем власнику ЂЂ, сада могу да остваре једино признањем својства странке у складу са одредбом чл. 93. Закона о општем управном поступку, али уз претходни поништај оспореног управног акта од 02.07.2020. године. Даље, тужилац истиче да остаје и код свих навода из жалбе, сматрајући да су се већ сада стекли услови за враћање дела катастарске парцеле број ..., К.О. Салаш Ноћајски, старог премера у површини од 12а 00м², као и за враћање катастарске парцеле број ... површине 73а 50м², затим катастарске парцеле број ... површине 26а 70м² и катастарске парцеле број ... површине 26а 50м², те да је и о том делу захтева странака у поступку требало бити мериторно одлучено, односно да је и те катастарске парцеле већ сада требало натурално вратити странкама у поступку. Додаје да странке имају право на враћање наведеног земљишта које је добијено из комасационе масе, те је требало вратити одговарајуће пољопривредно земљиште у К.О. Велики Радинци, како је предложено у основном налазу и мишљењу вештака Поповић Раде од 14.11.2018. године. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, уважи жалбу и пресудом реши управну ствар, тако што ће укинути ожалбено решење од 08.05.2019. године, у ком случају ће пресуда заменити поништен управни акт и предмет вратити првостепеном органу да најпре одлучи о захтеву заинтересованих лица ЗЗ, ИИ, ЈЈ и ЛЛ за признавање својства странке у поступку враћања имовине одузете бившем власнику ЂЂ, а потом да поново одлучи о поднетом захтеву тужиоца и осталих учесник у поступку реституције. Уколико суд не реши сам управну ствар, предлаже да оспорени акт поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање. Потражује трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија није доставила одговор на тужбу.

Управни суд је дана 17.05.2023 године одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованих лица, сагласно одредби члана 38. став 1. Закона о управним споровима.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао код тужбе, навода из историјата тужбе и код постављеног тужбеног захтева. Указао је да је главни проблем у овом поступку активна легитимација ЗЗ, која је за тужиоца поднела захтев за враћање имовине, која је тиме оштетила себе, јер није поднела захтев у своје име ни за правне следбенике своје две покојне сестре. Сматра да је неодлучивањем о захтеву за признавање својства странке у поступку, који су заинтересована лица поднела благовремено, учињен пропуст и у односу на две парцеле за које је наведено да није сазрело за одлучивање о њима. Потражује трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара и на име приступа на рочиште за усмену јавну расправу у износу од 37.500,00 динара.

Тужени орган и заинтересована лица на одржану усмену јавну расправу нису приступили, иако су уредно позвани, свој изостанак нису оправдали, нити су тражили одлагање расправе.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу туженог, свих списа ове управне ствари и навода пуномоћника тужиоца са усмене јавне расправе, испитујући оспорено решење у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да су АА из ..., ББ из ..., ЕЕ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., преко заједничког пуномоћника ЗЗ из ..., поднели захтев за враћање одузете имовине и обештећење, у складу са одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, који је у Агенцији за реституцију, заведен под бројем 46-006930/2014, иза бившег власника ЂЂ. Предмет прецизираног захтева за враћање је пољопривредно земљиште у КО Салаш Ноћајски, на парц. бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и делу парцеле број ..., старог премера, а које је одузето на основу Одлуке НОО Салаш Ноћајски број 383/46 од 15.02.1946. године, од бивше власнице ЂЂ. Првостепени орган је спровео испитни поступак те је на основу свих доказа који су достављени уз захтев, документације прибављене службеним путем, те након одржане усмене расправе утврдио чињенице које су од значаја за доношење одлуке. Увидом у ЗКУЛ број ... КО Салаш Ноћајски, утврђено је да су у исти, између осталог, уписане кат. парц. бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ..., као и ..., 419/2 и ..., као власништво бивше власнице ЂЂ. Увидом у Одлуку о утврђивању објеката аграрне реформе НОО Салаш Ноћајски на поседима ЂЂ, број ... од 15.02.1946. године, утврђено је да је власница ЂЂ, сматрана земљорадником, да јој је према члану 6. Закона о аграрној реформи припао један максимум, те да су јој одузете парцеле број ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ... и део парцеле број ..., тако да јој је укупно одузето 10.14.57ха. Увидом у одлуку Аграрног суда при Окружном народном одбору у Шапцу, утврђено је да се у земљишни фонд уноси површина од 10.14.57ха. Увидом у Уверење РГЗ СКН Сремска Митровица број:952-9/2012 од 12.04.2012. године и 952-2/2013-372 од 14.10.2012. године, утврђено је да су кат.парц. Број ..., ..., ..., од ... до ..., ..., ... и ..., као и ... све КО Салаш Ноћајски, ушле у комасациону масу. Судски вештак је као земљиште погодно за враћање предложио враћање пољопривредног земљишта у КО Велики Радинци (катастарској општини у истој јединици локалне самоуправе у односу на КО Салаш Ноћајски, у којој су се одузете парцеле налазиле, из разлога које је вештак навео

у свом Геодетском вештачењу, од дана 17.11.2018. године, као и у Допуни истог, од дана 13.03.2019. године, а које је овај орган прихватио као оправдане и у складу са Уредбом о критеријумима за утврђивање површине пољопривредног и шумског земљишта у поступку враћања одузете имовине), и то у сувласничком делу од 78204/2099129 дела на парцели број ..., укупне површине 209ха91а29м2, што у нарави представља површину од 7ха82а04м2, које парцеле су како је вештак утврдио, изашле из комасационе масе, па је оцењено да су испуњени услови из члана 24. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да се подносиоцима захтева за одузето земљиште врати земљиште које је добијено из комасационе масе. Даље, с обзиром да се на парцели предложеној за враћање, налази пољопривредно земљиште које је у државној својини у уделу 2894/40000, закључак је првостепеног органа да су испуњени и услови из члана 15. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, у погледу предмета враћања као и облика својине, те да нема препрека у смислу наведеног члана Закона да се усвоји захтев подносилаца и предметна имовина врати. Из достављених извода из МКР, МКУ, оставинских решења као и Изјаве подносиоца захтева АА, првостепени орган је као неспорно утврдио да је бивша власница ЂЂ, имала синове ЖЖ и ББ. С обзиром да су именовани преминули, њихови удели од по 1/2 на имовини која је предмет захтева се даље распоређују на њихове потомке. Утврђено је да су иза ББ остали синови ММ, НН и ЊЊ, унуци бивше власнице, који су такође преминули. ММ је иза себе оставио сина ББ и ћерку ЕЕ, која је поднела захтев за враћање имовине, али која је преминула пре окончања поступка, те да је на њена место странке ступио њен брат ББ, као њен једини законски наследник, а који је уједно и подносилац захтева. Иза НН остао је његов син, ВВ, овде подносилац захтева, док су иза ЊЊ, остали син ГГ и ћерка ДД, такође подносиоци захтева. Иза ЖЖ, другог сина бивше власнице, остали су син АА, овде подносилац захтева, затим, ћерка КК, која је преминула и иза себе оставила сина ЈЈ и ћерку ИИ, ћерка ЉЉ, која је такође преминула и иза себе оставила ћерку ЛЛ која живи у ..., и ћерка ЗЗ. Од наведених потомака ЖЖ, захтев је поднео једино АА. Имајући у виду наведено, а у складу са одредбама члана 9. и 10. Закона о наслеђивању, првостепени орган је одредио идеалне уделе у којима се подносиоцима захтева враћа право својине на непокретности, ближе описаној у тачки 1. диспозитива ожалбеног решења, те АА припада удео од 1/8, ВВ удео од 1/6, ГГ удео од 1/12, ДД удео од 1/12 и ББ, који је уједно и зак.наследник пок. подносиље захтева ЕЕ, удео од 1/6. У складу са одредбама из члана 16, 21. 47, 49. и члана 62. став 3. Закона о враћању имовине и обештећењу, којима је прописано да је обвезник враћања имовине дужан да у складу са овим законом врати бившем власнику право својине и државину на одузетој непокретности, да се непокретности враћају ослобођене хипотекарних терета насталих од момента одузимања до дана ступања на снагу Закона, да се решењем издаје налог надлежним државним органима о начину и роковима за његово извршење, као и да је враћена имовина у слободном промету, одлучено је као у тачкама 3., 4. и 5. диспозитива овог решења. У погледу дела захтева АА који се односи на враћање идеалног дела од још 3/8 на одузетој имовини бившег власника ЂЂ, првостепени орган је оценио као неоснован, ценећи да АА није једини законски наследник свог оца, ЖЖ, те да је поред њега, иза ЖЖ остала и његова ћерка, ЗЗ, као и потомци ЖЖ ћерки КК и ОО, удео од 1/2, који би припао ЖЖ, као сину бивше власнице, у складу са наведеним одредбама Закона о наслеђивању, не може припасти искључиво АА, већ му припада, као једином подносиоцу захтева од ЖЖ потомака, удео од 1/8 на имовини која је предмет захтева, па је одлучено као у тачки 6. диспозитива ожалбеног решења. Применом одредбе члана

205. Закона о опште управном поступку, одлучено је као у ставу 7. првостепеног решења. У поступку по жалби, тужени орган је оценио да је жалба неоснована, а ожалбено решење у свему правилно и на закону засновано. Тужени сматра да су неосновани наводи жалбе којима се указује да је првостепени орган заузео погрешан став у вези страначког легитимитета ЛЛ, као и правног дејства уговора о уступању и расподели имовине за живота и изјаве о одрицању од наслеђа, налазећи да је првостепени орган правилно утврдио која лица су као подносиоци захтева активно легитимисана у овом поступку да остваре право на враћање одузете имовине иза бивше власнице ЂЂ, као и њихове припадајуће уделе, а узимајући у обзир да у тренутку доношења решења ЛЛ није била подносилац захтева, тако да није могла да учествује у поступку као странка и евентуално оствари своја права која би јој по закону припадали. Тужени сматра да су без утицаја и наводи жалбе да је поступајући орган погрешно закључио да уговор о уступању имовине за живота, као и изјаве ПП и РР о одрицању од наслеђа нису релевантни докази, наводећи нетачно да та лица иако су законски наследници нису били подносиоци захтева, јер је сачињавањем исправа и достављањем надлежном органу фактички дата изјава да исти ступају у поступак. Наиме, тужени налази да је законодавац у члану 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописао поступак којим је регулисано подношење и садржина захтева, где је између осталог предвиђено да се захтев подноси Агенцији - надлежној подручној јединици на прописаном обрасцу и са потребним доказима, преко шалтера поште, а да је у члану 3. истог закона, између осталог прописано да се захтевом за враћање одузете имовине, односно обештећење подразумева захтев који, на основу расписаног јавног позива, лице овлашћено тим законом поднело Агенцији, те да је подносилац захтева лице које је Агенцији поднело захтев, на основу расписаног јавног позива од стране Агенције. Имајући у виду напред наведено, овај орган налази да је у првостепеном поступку Агенција за реституцију потпуно утврдила која лица су подносиоци захтева, те да им је утврдила право на враћање одузете имовине, тако да лица која нису на прописан начин поднела захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, такође, нису могла да остваре право на враћање имовине, нити да њом располажу на основу споразума закљученог пред првостепеним органом како то изричито прописује законодавац. Неоснован је жалбени навод да је у нападнутој одлуци погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да је првостепени орган утврдио површину конфискованог земљишта од 10 ха 14 ари 57 м², али да је у поступку погрешно додељено земљиште, будући да је уместо површине од 08 ха 98 ари 70 м², надељено земљиште површине 7 ха 82 ара 04 м². Тужени орган налази да је ожалбеним делимичним решењем враћен део земљишта који је након одузимања био предмет комасације. Првостепени орган је за одређивање погодног земљишта за враћање, добијеног из комасационе масе, ангажовао вештака геодетске струке Радета Поповића, који је својим вештачењем јасно израчунао површину и земљиште које се враћа законским наследницима бив. власника, све у складу са Уредбом о критеријумима за утврђивање површине пољопривредног и шумског земљишта у поступку враћања одузете имовине, која је донета од Владе Републике Србије, на основу члана 24. и 25. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Наведено вештачење је достављено пуномоћнику подносилаца захтева, који се поднеском од 05.12.2018. године сложио са истим вештачењем. С обзиром да је првостепени орган своје делимично решење засновао на члану 205. Закона о општем управном поступку, закључивши да део захтева, који се односи на део катастарске парцеле број 380 КО Салаш Ноћајски, старог премера, у површини од 12а00м², као и

на катастарске парцеле бр. ..., површине 73а50м2, ... површине 26270м2 и ... површине 26250м2, није у овом тренутку сазрео за решавање, то је неоснован жалбени навод да није било основа да првостепени орган одлучи о преосталом делу захтева када се за то стекну законски услови. Имајући у виду наведено тужени орган је уз примену одредбе из члана 230. став 1. Закона у штем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10) одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, тужилац основано тужбом оспорава законитост делимичног решења туженог органа. Ово стога што тужени орган није оценио све наводе жалбе нити је у образложењу оспореног решења дао јасне разлоге за одлуку дату у диспозитиву. Наиме, тужени орган је оценио да је одлука првостепеног органа, садржана у диспозитиву ожалбеног делимичног решења, правилна и на закону заснована, јер су у конкретном случају испуњени законски услови за враћање предметног земљишта законским наследницима бившег власника у утврђеним уделима, односно да је првостепени орган, ценећи стање у списима, правилно утврдио припадајуће уделе подносиоцима захтева имајући у виду степен сродства са бившим власником, користећи правила Закона о наслеђивању, на која упућује члан 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Међутим, осим тужиоца као унука бившег власника по његовом пок. сину ЖЖ, коме се враћа имовина и утврђује право својине у идеалном делу од 1/8 на непокретној имовини, пољопривредном земљишту и то на 78204/2099129 идеалних делова, на катастарској парцелу број ..., ближе описаној у ставу 1. диспозитива ожалбеног делимичног решења првостепеног органа, бивши власник је осим тужиоца, оставио иза пок. ЖЖ, сина, још законских наследника то: унуку ЗЗ, ћерка пок. ЖЖ, праунуке ИИ и ЈЈ, деца КК, ћерка пок. ЖЖ, и праунуку ЛЛ, ћерка ОО, ћерка пок. ЖЖ. Како се ни тужени, а ни првостепени орган у образложењу решења не позивају на материјално правни пропис чијом применом је оцењено да се право корисника на реституцији умањује ако постоје други законски наследници без обзира на чињеницу да ли су ови законски наследници поднели захтев за враћање имовине, то је по оцени суда, оспорено решење донето уз повреду члана 199. став 2. у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10). Имајући у виду наведено, као и став Уставног суда израженог у одлукама Уж 6599/17 од 03.07.2020. године, Уж 5570/17 од 03.07.2020. године и Уж 9103/16 од 03.04.2019. године, по оцени суда, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца.

Поред наведеног, указује се да није одлучено о захтеву ЗЗ, ИИ, ЈЈ и ЛЛ, за признање својства странке, поднет у смислу одредбе члан 93. став 1. Закона о опште управном поступку, као процесном захтеву првостеном органу дана 26.06.2019. године, који је достављен на изјашњење странкама у управном поступку, а што су наводи и жалбе и тужбе.

Имајући у виду све наведено, у поновном поступку тужени је дужан да донесе нову на закону засновану одлуку, за коју ће дати разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво ће бити дато у диспозитиву.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени

орган везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, према одредби члана 69. став 2. Закона.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да преда ове управне ствари не пружа поуздан основ за то и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила поступка тужени орган отклони у поновном поступку одлучивања.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 18/20), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је тужиоцу за ангажовање пуномоћника адвоката за састав тужбе досудио износ од 16.500,00 динара сходно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012, 99/2020, 37/2021) и за приступ пуномоћника на усмену јавну расправу износ од 18.000,00 динара односно укупно 34.500,00 динара и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде. У преосталом делу захтев тужиоца је превисоко опредељен и није у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.05.2023. године, III-11 У. 16265/20

Записничар
Соња Медих,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Николић Врбашки,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ